

Ændringen Nr. 5 til § 3 er stillet af Hensyn til, at man i Udvalget har ment, der kunde rejses Tvivl om, hvorvidt de forskellige Slags Kager strengt taget kunde henregnes til „Tilberedte Spisevarer“, saaledes som dette Udtryk i Almindelighed fortaas.

Da der fra flere Sider, baade i og uden for Udvalget, er rejst stærk Modstand mod Forslagets § 4 i den Form, hvori den foreligger, har Udvalget fundet det rigtigst at give efter paa dette Punkt og stiller derfor Ændring Nr. 6, hvorved Forholdet paa dette Omraade bliver ganske som under den nuværende Ordning.

Til § 5 er der stillet en Række Ændringer.

Nr. 7 er stillet af Hensyn til, at Indenrigsministeren under Forslagets første Behandling i Tinget hævdede Nødvendigheden af, at der til Paragraffen blev føjet en saadan Ændring.

Under Udvalgsarbejdet blev det oplyst, at det af Hensyn til saadanne Foretagender som f. Eks. de store Vadskerier i Byerne var nødvendigt at udvide Forslagets Bestemmelser angaaende Indenrigsministerens Bemyndigelse til at tilstede Undtagelser fra Lovens almindelige Regler. Hertil sigter Ændringen Nr. 8.

I Udvalget var der Enighed om det uheldige i Forslagets Bestemmelser i Slutningen af første Stykkes Punkt b., der gaar ud paa at overlade det til Arbejdsgiver og Arbejder selv at træffe anden Overenskomst end den, som Hovedbestemmelsen i samme Stykke indeholder, idet man gaar ud fra, at det i Reglen vil blive Arbejdsgiveren, der ifølge sin Stilling vil opnaa den største Fordel ved en saadan Overenskomst. For at bøde herpaa har man stillet Ændringen Nr. 9.

Af Hensyn til den overordentlig store Rolle, Mejerierne spille i Landets økonomiske Liv, har Udvalget fundet det rigtigst, trods Udtalelser herimod under Forslagets første Behandling i Tinget, at fastholde Bestemmelsen vedrørende Mejerier, men som et særligt Stykke under Punkt b., hvilket da tilsigtes med Ændringen Nr. 10.

Efter Forslagets Bestemmelse vilde Trykning af Dagblade kunne finde Sted hele Tiden paa Folkekirkens Helligdage; dette har man i Udvalget fundet for vidtgaaende og har derfor stillet Ændringen Nr. 11.

Under Ændringsforslag Nr. 12 fremtræder § 6 i en hel ny Skikkelse, idet kun her delvis er bibeholdt sidste Punktum af Forslagets oprindelige § 6. Hensigten med denne Ændring er den samme som foran anført i Betænkningen: at samle under et alle saadanne Forbudsbestemmelser, som i hvert Fald til Dels ere givne under samme Vilkaar.

Ændringerne Nr. 13 og 14 ere en Følge af Ændringen Nr. 12.

Nr. 15 til § 9 er stillet af sproglige Hensyn, og fordi man mente hermed at gøre Paragraffen mere forstaaelig.

I Forslagets § 10 angaaende offentlige Forlystelser forud for en Helligdag var Aftenen før Pinsedag ikke medtagen. Udvalgets Flertal ser imidlertid ikke det rigtige Forhold heri, idet Pinsedag bør anses for en lige saa stor Højtidsdag som de øvrige, og offentlige Forlystelser forud for denne maa derfor lige saa godt være forbudt. For at opnaa dette har man stillet Ændringen Nr. 16.

Naar man derimod i samme Ændring foreslaar, at Ordet „Langfredag“ gaar ud, er det, fordi den efterfølgende § 11 gør Bestemmelsen her overflødig.

Ændringsforslag Nr. 18 er nærmest af sproglig Natur. Det samme gælder Ændringen Nr. 19.

Med Hensyn til Ændring Nr. 20 til § 13 er denne stillet af Udvalget, fordi man ved nærmere Undersøgelse er kommen til Kundskab om, at hvis Forslagets Bestemmelse om Kørsel paa Helligdagene til Forsyning af Kunderne skal blive staaende, vil dette let have til Følge, at Loven i sin Hovedbestemmelse vil blive uden Betydning. Der fremhæves nemlig, ogsaa fra de handlendes Side, at naar Butikshandelen ophører paa Helligdagene, vil Kunderne ganske naturligt i større Udstrækning end nu benytte sig af den Om-